

H E T E D I K F E J E Z E T

 Megcsináltam! Elértem, hogy ajánlatot tegyen! A bőröm bizsereg az izgatottságtól, de szorosan összezárom az ajkam, és ártatlan zavarodottságot erőltetek az arcomra.

– Egy ajánlatod?

– Létezik egy kiút Aszfodéloszból – válaszolja. – Egy sor próbatétellel bizonyíthatod az alkalmasságodat. Ha mind a hetet teljesíted, szabadon távozhatsz.

Ha ez ilyen egyszerű lenne, már mindenki ott lenne a következő, visszafelé menő csónakon. Összeszűkítem a szemem. Biztos vagyok benne, hogy csak a mézesmadzagot próbálja elhúzni az orrom előtt, de ha megragadom, a másik végén egy cápafejet találok majd.

Az alapján, amit eddig láttam ebből a helyből, még az is lehet, hogy igazi cápa lesz.

– És ezt csak úgy felajánlod nekem, mert olyan jó szíved van?

Megtapogatja a mellkasát, mintha bele akarna nyúlni, hogy ellenőrizze, mennyi jóság van a szívében. Azután túlságosan is csevegő hangnemben közli:

– Hogy miért, az csak rám tartozik. Csak hogy tudd: bár kénytelen leszek minden próbán megkísérteni téged, szorítok érted.

Nagyon meggyőző. De ő *a Sátán*. Folyton emlékeztet-

nem kell magam erre a tényre. Mindene úgy van kitalálva, hogy vonzó legyen: a sötét haja csillogásától kezdve, amely olyan, mintha éjszakával és csillagporral lenne átítatva, az arca tökéletes körvonalain keresztül, egészen odáig, hogy a hangja még akkor is tele van melegséggel, amikor provokálni próbál – akár a parázs a halványan izzó tűzben.

Ő a csábítás megtestesítője, de az egész csak egy csinos kis csapda, amibe nem fogok beleesni. Koncentrálnom kell.

– És milyenek ezek a próbatételek?

Sathanas felsóhajt.

– Az elsőben szembe kell nézned azzal, amit a büszkeséged nem enged beismerni. Ha kiállod, tovább mehetsz a következőre. A maradék hatban ellen kell állnod... bizonyos kísértéseknek. Ha mindegyik kihívást teljesíted, visszatérhetsz a halandók birodalmába. Ha elbuksz, itt maradsz, ugyanúgy, ahogyan eddig. Nincs mit veszítened.

Ebben igaza van. Ha nemet mondok, itt maradok, és minden nap a démonok és a Semmi fenyegetnek majd. De ha igent mondok, még akkor is kiköthetek a Semmiben.

Vagy talán mindent megkapok, amit akarok.

– Úgy látom, nem érdekel a dolog – mondja, miközben feláll. – Kár, de talán így lesz a legjobb. Kikísérlek.

„Elvesztegeted az életedet, Willow.”

– Várj! – bukik ki a számon, mielőtt még leállíthatnám magam. Nem vesztegethetem el ezt a lehetőséget. Nincs más esélyem. Be kell bizonyítanom anyának, hogy tévedett.

Még egy, utolsó sziklaperem. Egy utolsó rossz döntés, amellyel kijavíthatom az összes többit.

– Igen? – kérdezi önelégült mosollyal.

A mocsok tudja, mit csinál. Nyelek egy nagyot.

– Elfogadom az ajánlatot. Vállalom a próbáidat. Kérlek! El kell mennem innen.

A lámpák felduzzadnak, mintha visszatartanák a levegőt, és a szobát elárasztja a fény. Amikor alábbhagy, Sathanas zihálva veszi a levegőt, és sötét árnyékok kavarnak körülötte, majd feloldódnak a levegőben, égett szagot hagyva maguk után. Amikor az árnyékok eltűnnek, így szól:

– Akkor hát megegyeztünk.

Nem mozdulok; valamiféle jelre várok, ami megmutatja, hogy borzalmas hibát követtem el, de az árnyékelőadást leszámítva az utóhatás kissé kiábrándító. Csak bámuljuk egymást a súlyos csendben, mintha egyikünk sem hinné el, hogy ilyen könnyen igent mondtam. Még mindig várom, hogy a fejsze lecsapjon.

Végül tétovázva nekiszegezem a kérdést:

– És most mi lesz?

– Elkezdjük. Az első a büszkeség próbája – nyújtja felém a kezét. – Készen állsz?

– Ó! – Úgy bámulom a kezét, mintha egy viperafészek lenne. Máris megbántam, hogy nem kérdeztem többet. Igent mondani egyáltalán nem ugyanaz, mint a valóságban véghez vinni a dolgot. Ráadásul apró mosoly játszadozik a szája szélén, és nem tudom elképzelni, hogy számomra is élvezetes lehet olyasmi, ami boldoggá teszi az Ördögöt.

– De persze, ha túlságosan félsz...

– Nem félek semmitől – vágok vissza, felemelve a hangom, hogy elfojtsa a hazugságot. Rengeteg dologtól félek, de ezt neki nem kell tudnia. Ráadásul attól sokkal inkább rettegek, hogy veszítek, vagy a Semmiben kötök ki, mint a próbatételeitől.

És sosem utasítok vissza egy jó kis kihívást.

Igyekszem viszonzni a kihívó tekintetét, miközben megfogom a kezét, mielőtt még meggondolhatnám magam. Ahogy a kezünk összeér, a bőrkeményedései karcolják a tenyeremet, majd minden felmelegszik, ahogy elnyel a sötétség, szinte fullasztó feketeséggel.

Nem érzek mást, mint Sathanas kezét, amely szilárdan és melegen ott marad, miközben minden más eltűnik körülöttem. Kinyitom a számat, de nem jön ki hang a torokomon; nyomást érzek a halántékomban, mintha valami megpróbálná megszállni az elmémet, és egyre erősebben és erősebben szorítom azt a kezét, kétségbeesetten kapaszkodva a valóságba.

A lábam szilárd talajra huppan. Sathanas elengedi a kezem. A sós levegő csípi az orromat.

És hazaértem.

Otthon vagyok.

Szédülök. Attól, ami az előbb történt, és a tudattól, hogy itt vagyok – bár nem vagyok biztos benne, hogy hol van az az „itt”. Annyit mondjuk tudok, hogy a Földön. Mindenhol homokot látok, és a körülmények ellenére tágra nyílik a szemem. Talán Hawaiiin vagyunk? Vagy, hűha! *Arubán!* Vagy Borneón! Az egyetem előtti évben el akartam menni Borneóra, de anya azt mondta, hogy túlságosan elvonná a figyelmemet a tanulmányaimról. Megpróbáltam meggyőzni, hogy ez nem igaz, de miután megtudta a barátaitól, hogy a híres Noah Millsbury-Davenport is a Royal Holloway-re fog járni, többé esélyem sem volt. A félév elején találkoztunk, valami puccos adománygyűjtésen, amit a szülei szerveztek a londoni házukban. Felvitt a tetőkertjébe, és

azt mondta, hogy előttem még soha, senkinek nem mutatta meg, és hogy amint meglátott, tudta, hogy különleges vagyok, és akkor rájöttem, hogy anyának igaza volt. Épp rá van szükségem.

Ez azonban nem akadályoz meg abban, hogy körülnézzek a parton, hátha végre eljutottam egy messzi tájé-
ra, de csak egy tábortüzet látok a távolban, és körülötte néhány embert.

Feszültté válok. Ha meg tudnék szabadulni Sathanastól, talán meggyőzhetném őket, hogy segítsenek rajtam. Kölcsönkérhetnék egy telefont, és felhívhatnám Noah-t. Vagy talán egyszerűen megpróbálhatnék elfutni – nem számít, hogy nincs pénzem (vagy cipőm, még mindig nincs rajtam cipő); ha sikerülne gyorsan megszöknöm és leintennem egy autót, szabad lennék.

De akkor az egyik alak ismerős hangon felnevet, és hirtelen belém hasít a felismerés, hogy kik is ők. És hogy *hol* vagyok. Kissé csípős a levegő, túlságosan zord egy olyan helyhez, ahol dzsungel lehetne, vagy papagájok. Ez nem egy trópusi sziget, ahová mindig is el akartam menni, hanem egy cseppet sem trópusi part Margate-ben. A kempingezés a három lakótársunkkal nem pont az a fajta kapcsolódás volt, amire gondoltam, amikor könyörögtem Noah-nak, hogy szökjünk meg valahová a hétvégén, de megpróbáltam kihozni belőle a legjobbat, mielőtt...

Hát, igen.

A napfény egyre halványul, és lehűti a homokot a lábam alatt. A homokszemek kiemelkednek a lábujjaim közül. A hullámok csapkodják a partot, és folyton visszalöknek; a permet az arcomba csap. Általában imádom ezt az

érzést – ahogy a hideg víz rám zúdul, mintha áramütés érne egy alvajárót, de most nincs szükségem semmilyen megrázkódtatásra. Mára elég volt. Újra hallom azt a nevetést, de ez nem lehetséges, nem történhet meg, mert az *én* nevetésem az.

Szinte lassított felvételben elindulok a tábortűz felé; egyre tisztábban látom az alakokat körülöttem. Zakatol a szívem. *Tényleg* én vagyok az. Ülök a tábortűznél a barátaimmal, és az imádott szandálomat viselem. Sasha vállára hajtom a fejem, és egy üveget tartok a kezemben. Egymásnak adogatjuk, aztán Danny és Michaela versenyezni kezd, hogy ki tudja mélyebbre dugni a nyelvét a másik torkába.

Tudom, melyik ez az éjszaka.

Összeszorul a gyomrom. Szinte azt kívánom, bárcsak Sathanas még mindig fogná a kezem. Nem akarok itt lenni, egyedül. Egyáltalán nem akarok itt lenni.

Gyorsan megfordulok. Sathanas egész idő alatt, szó nélkül követett – könnyű lépteit a nyomomban jártak. Nem érdekel, hogy hallótávolságon belül vagyunk-e, vagy hogy mi történik, ha igen; muszáj megkérdeznem:

– Miért vagyunk itt?

– Tudod, hogy miért – túr bele sötét hajába. – Be kell ismerned, ami történt. Azt, amit a büszkeséged *nem engedett* beismerni. – A tekintete Sashára téved, és a nyugtalanságtól csupa libabőr lesz a karom.

– Nincs mit beismernem – válaszolom. – Az egész éjszaka hiba volt. Meginogtam. Csak egy szerencsétlen baleset volt.

– Valóban? – kérdezi halkán. A könyökömnél fogva rángat előre, és megbánom, hogy valaha a jelenlétére vágytam;

most már egyedül akarok lenni, nem akarok odamenni, nem akarom látni...

– Ne! Ne! – Megpróbálom kitépni a karom a szorításából, de az ujjai még mélyebbre vájnak, és egy pillanatra vakító forróságot érzek. Ég a szemem. Azt hiszem, utálom őt. – Ne vigyél oda! Kérlek, ne vigyél oda hozzá!

– Nem láthatnak minket.

Nem ez a baj. Hanem az, hogy végig kell nézmem, ahogy meghalok. Végig kell nézmem, mit *tettem*.